

ORZECZENIE
WYŻSZEGO SĄDU DYSCYPLINARNEGO
KRAJOWEJ IZBY DORADCÓW PODATKOWYCH

Warszawa, dnia 17 kwietnia 2019 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny KIDP
w następującym składzie:

Przewodniczący - doradca podatkowy – Iwona Skrok

Sędzia - doradca podatkowy – Irena Sobieska

Sędzia - doradca podatkowy – Michał Kłos

Protokolant - Karolina Żebrowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 kwietnia 2019 roku odwołania obwinionego Pana doradcy podatkowego nr wpisu od orzeczenia Łódzkiego Oddziału Zamiejscowego Sądu Dyscyplinarnego w Łodzi z dnia 23 listopada, w sprawie sygn. akt SD 219/18, o naruszenie art. 36 pkt 2 ustawy z dnia 5 lipca 1996 r. o doradztwie podatkowym (t.j.: Dz. U. z 2018 r., poz. 377 ze zm.) w zw. z art. 4 ust. 2 Zasad Etyki Doradców Podatkowych, poprzez nie wykonywanie obowiązku stałego podnoszenia kwalifikacji doradcy podatkowego w latach 2015 – 2016:

1. Na podstawie art. 437 § 1, w związku z art. 438 pkt 4 k.p.k. zmienia zaskarżone orzeczenie w ten sposób, że na podstawie art. 64 ust. 2 pkt 3 Ustawy o doradztwie podatkowym wymierza Obwinionemu karę zawieszenia prawa wykonywania zawodu na okres 3 lat.
2. Utrzymuje w mocy orzeczenie Łódzkiego Oddziału Zamiejscowego Sądu Dyscyplinarnego w Łodzi w pozostałym zakresie.
3. Kosztami postępowania obciąża Krajową Izbę Doradców Podatkowych.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny rozpoznał sprawę przeciwko doradcy podatkowemu nr wpisu (dalej: Obwiniony), obwinionemu o czyny polegające na nienależytym wykonywaniu obowiązków zawodowych doradcy Podatkowego, określonych prawem, poprzez naruszenie Zasad Etyki Doradcy Podatkowego tj. art. 36 pkt 2 Ustawy z dnia 5 lipca 1996r. o doradztwie podatkowym (tekst jednolity: Dz. U. z 2011 roku, Nr 41, poz. 213 (dalej: ustawa o doradztwie podatkowym), w związku z art. 4 ust. 2 Zasad Etyki Doradców Podatkowych (dalej: Zasad Etyki), poprzez niewykonanie obowiązku stałego podnoszenia kwalifikacji doradcy podatkowego w latach 2015-2016.

W dniu 4 czerwca 2018 roku Rzecznik Dyscyplinarny KIDP skierował do Łódzkiego Oddziału Zamiejscowego Sądu Dyscyplinarnego w Łodzi wniosek o ukaranie, za czyn polegający na niewykonaniu obowiązku zawodowego stałego podnoszenia kwalifikacji doradcy podatkowego i nie uzyskanie wymaganej liczby punktów kwalifikacyjnych, w

okresie rozliczeniowym w latach 2015 – 2016, karą pozbawienia prawa wykonywania zawodu. Wniosek uzasadnił tym, że weryfikacja zdobytych punktów kwalifikacji zawodowych wykazała, że w latach 2015 – 2016 doradca podatkowy punktów nie uzyskał w ogóle. Z informacji przedstawionych przez Rzecznika Dyscyplinarnego wynika, że Obwiniony był uprzednio karany dyscyplinarnie, dodatkowo za kolejny okres rozliczeniowy tj. 2017-2018 roku również nie uzyskał żadnych punktów kwalifikacyjnych.

Orzeczeniem sygn. SD 219/18 z dnia 23 listopada 2018 r. Łódzki Oddział Zamiejscowy Sądu Dyscyplinarnego w Łodzi uznał Obwinionego za winnego zarzucanych mu czynów polegających na nienależytym wykonywaniu obowiązków zawodowych doradcy podatkowego określonych prawem, poprzez naruszenie przepisów art. 36 pkt 2 ustawy o doradztwie podatkowym, w związku z art. 4 ust. 2 Zasad Etyki, poprzez niewykonanie obowiązku stałego podnoszenia kwalifikacji doradcy podatkowego i nie uzyskanie wymaganej liczby punktów kwalifikacyjnych, w okresie rozliczeniowym 2015-2016 i wymierzył Obwinionemu karę pozbawienia prawa wykonywania zawodu.

Uzasadniając powyższe orzeczenie Łódzki Oddział Zamiejscowy Sądu Dyscyplinarnego w Łodzi uznał za udowodnione, iż Obwiniony nie podnosił kwalifikacji w sposób, który obowiązuje członków korporacji. W szczególności Sąd uznał za nieuzasadnione powoływanie się przez Obwinionego na wypełnianie obowiązku podnoszenia kwalifikacji doradcy podatkowego w formie samokształcenia oraz wskazał, że zastosowana kara odpowiada wadze popełnionego czynu, a także uwzględniła wcześniejszą karalność Obwinionego.

Pismem z dnia 29 grudnia 2018 r. Obwiniony złożył odwołanie od wyroku Łódzkiego Oddziału Zamiejscowego Sądu Dyscyplinarnego w Łodzi nie zgadzając się z wysokością wymierzonej kary w stosunku do popełnionego czynu tj. z karą zakazu wykonywania zawodu i wniósł o zastosowanie kary „pośredniej” tzn. zawieszenia prawa wykonywania zawodu na okres 3 lat. Obwiniony podkreślił, że wykonywanie zawodu doradcy Podatkowego wymaga stałego podnoszenia kwalifikacji, co czynił, ale w innych formach niż przewidziane w Zasadach Etyki. Wskazał, że Zasady Etyki uchwalone w 2006 roku przewidywały, że szkolenia są podstawową formą zdobywania Wiedzy, ale od tego czasu dostęp do zdobywania wiedzy się zmienił „powstała globalna sieć, w której znacznie szybciej zdobywa się i weryfikuje wiedzę o prawie podatkowym.” Jednocześnie podniósł, że pomiędzy profesjonalnym wykonywaniem zawodu, a punktami za udział w szkoleniach nie zachodzi żaden związek, a wykonywana przez niego codzienna obsługa klientów zachowuje taki charakter, bowiem Obwiniony prowadzi od 25 lat działalność w zakresie doradztwa i przez te lata jego „klienci nie mieli problemów ze strony służb skarbowych.”

Rozpoznając niniejszą sprawę Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Doradców Podatkowych zważył, co następuje.

Wyrok Łódzkiego Oddziału Zamiejscowego Sądu Dyscyplinarnego w Łodzi odpowiada prawu, a zarzuty podniesione przez Obwinionego w odwołaniu nie zasługują na uwzględnienie.

Odnosząc się do kwestii zarzutu braku uwzględnienia samokształcenia w formie opisanej przez Obwinionego, jako formy właściwej dla pozyskania minimum punktowego przewidzianego w Zasadach Etyki w ramach podnoszenia kwalifikacji zawodowych, Sąd zważył co następuje.

Kwestia możliwości zastąpienia obowiązku podnoszenia kwalifikacji zawodowych wyłącznie formą samokształcenia, z pominięciem innych form wyłącznie pozwalających na uzyskanie wymaganej liczby punktów, była wielokrotnie dyskutowana i objaśniana członkom samorządu doradców podatkowych. Kwestia możliwości wypełnienia obowiązku pozyskania stosownych punktów związanych z podnoszeniem kwalifikacji zawodowych w formie samokształcenia została nie tylko objaśniona doradcom podatkowym, ale także jest przedmiotem jednolitego podejścia sądu dyscyplinarnego oraz wyższego sądu dyscyplinarnego doradców podatkowych. Należy mieć na uwadze, że stałe podnoszenie kwalifikacji zawodowych jest jednym z podstawowych obowiązków nałożonych na doradców podatkowych. Ma on na celu zapewnienie należytej staranności w wykonywaniu czynności doradztwa podatkowego przez osoby wykonujące zawód zaufania publicznego. Jednocześnie Zasady Etyki określają w tym zakresie pewne mierzalne minimum – stąd konieczność przedłożenia przez doradców podatkowych dowodów odbycia kształcenia w określonych, precyzyjnie punktowanych formach. Nie wyklucza to jednocześnie możliwości, a nawet obowiązku, bieżącego podnoszenia kwalifikacji zawodowych również w innych formach, w tym wskazanych przez Obwinionego. Formy te jednakże nie stanowią podstawy dla oceny, czy spełniony został warunek uzyskania minimum punktowego wskazanego w Zasadach Etyki.

Mając powyższe na uwadze, a także dostępność stosownych informacji dla doradców podatkowych w kwestii obowiązku podnoszenia kwalifikacji zawodowych, należy stanowisko Obwinionego ocenić jednoznacznie negatywnie. Należy mieć na uwadze, że możliwość pozyskania punktów przewidziana jest w bardzo różnorodnych i mało obciążających formach (w tym nawet w formie e-learningów, czy też w formie szkoleń realizowanych poza samorządem doradców podatkowych), co więcej doradca podatkowy ma możliwość pozyskiwania punktów w okresie dwóch lat, co nie jest nadmiernie uciążliwym obowiązkiem. Obowiązek wykazania pozyskania odpowiedniej liczby punktów w danym okresie rozliczeniowym bez wątplenia spoczywa na doradcy podatkowym. Obwiniony nie podjął nawet próby wykazania, że realizował obowiązek podnoszenia kwalifikacji zawodowych w punktowanych formach. Nawet częściowe zrealizowanie obowiązku – choć niewątpliwie również będzie stanowić czyn podlegający ocenie z punktu widzenia odpowiedzialności dyscyplinarnej – pozwala na inne spojrzenie w kontekście stosunku doradcy podatkowego do obowiązków wynikających z przynależności do samorządu doradców podatkowych. Obwiniony obowiązek ten zignorował, co więcej – w niniejszej sprawie można dostrzec cechy uporczywości w braku wypełniania przedmiotowych obowiązków, mając również na uwadze fakt, że Obwiniony także w kolejnym okresie rozliczeniowym obowiązkowi nie sprostał.

Nie kwestionując faktu codziennego podnoszenia kwalifikacji zawodowych w związku z koniecznością rozwiązywania problemów klientów podkreślić należy, że samo zapewnienie Obwinionego jest niewystarczające dla wykazania wypełnienia obowiązku ustawowego wynikającego z art. 36 pkt 2 ustawy o doradztwie podatkowym. Doradca podatkowy bowiem ma obowiązek stale ponosić swoje kwalifikacje w formach wynikających z przyjętych Zasad Etyki. Działanie zgodnie z przyjętymi zasadami etyki oznacza także podporządkowanie się obowiązującym formom podnoszenia kwalifikacji. Formy te w żadnej mierze nie ograniczają

zdobywania wiedzy przez doradcę podatkowego, zwłaszcza gdy szkolenia nie są wystarczające dla wykonywania zawodu doradcy lub nie odpowiadają oczekiwaniom doradcy. Formy wynikające z zasad etyki oraz przyjęty system zdobywania punktów za uczestnictwo w szkoleniu wyznacza jedynie minimum dla wypełnienia wynikającego z ustawy obowiązku dokształcania się. Na marginesie zauważyć należy, że Obwiniony poza wskazaniem faktu codziennego podnoszenia kwalifikacji wymuszonego prowadzoną obsługą klientów nie uprawdopodobnił faktu wypełnienia obowiązku w innych, poza wymienionymi w Zasadach Etyki, formach.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny nie podziela także stanowiska Obwinionego, że zapewnienie o konieczności bieżącej weryfikacji wiedzy w związku ze zmianą prawa podatkowego oraz wobec braku problemów jego klientów ze strony służb skarbowych może być uznane za wykazanie wykonania obowiązku, który nie zależy ani od wielkości zmian w prawie podatkowym ani też od poprawności obsługi klientów, zweryfikowanej w postępowaniach kontrolnych służb skarbowych. Sąd odmiennie niż Obwiniony stoi na stanowisku, że przy podnoszonej zmienności prawa podatkowego i konieczności bieżącej weryfikacji wiedzy, uczestnictwo przed laty w kilku szkoleniach nie może być uznane za wypełnianie ciężącego obowiązku stałego podnoszenia kwalifikacji.

Reasumując, w toku postępowania Obwiniony nie wykazał, iż sprostał obowiązkowi stałego podnoszenia kwalifikacji. Wymierzona kara pozbawienia prawa wykonywania zawodu jest jednak w ocenie WSD niewspółmierna do wagi popełnionego czynu zatem w tym zakresie orzeczenie zostało uchylone i zmieniono wymiar kary na karę zawieszenia prawa do wykonywania zawodu na okres 3 lat.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 616 § 1 pkt 1 k.p.k. oraz § 39 Regulaminu Sądów Dyscyplinarnych stanowiących Załącznik do Uchwały Krajowej Rady Doradców Podatkowych nr 1462/2003.

Przewodniczący

Sędzia

Sędzia

Pouczenie:

Od orzeczenia wydanego przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny przysługuje stronom odwołanie do właściwego ze względu na miejsce zamieszkania obwinionego sądu apelacyjnego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w terminie 14 dni od dnia doręczenia orzeczenia wraz z uzasadnieniem (art. 75 ust. 1 ustawy z dnia 5 lipca 1996 r. o doradztwie podatkowym, t.j.: Dz. U. z 2018 r., poz. 377 ze zm.).